

Sygn. akt XI Ka 1230/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2014r.

Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie: Przewodniczący: SSO Arkadiusz Śmiech

Sędziowie: SO Elżbieta Daniluk

SO Ewa Bogusz-Patyra – spr.

Protokolant: sekr. sąd. Daniel Dobosz

Przy udziale Prokuratora Beaty Syk-Jankowskiej

po rozpoznaniu w dniu 18 lutego 2014r.

sprawy M. M. (1)

oskarżonego z art. 300 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 20 września 2013r. sygn. akt II K 1161/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. B. – Kancelaria Adwokacka w Ł. 516 (pięćset szesnaście) zł 60 gr. tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 200 złotych opłaty za drugą instancję, natomiast zwalnia go od wydatków postępowania odwoławczego, którego obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt **XI Ka 1230/13**

UZASADNIENIE

M. M. (1) oskarżony został o to, że w dniu 12 lipca 2011 r. w Ł. woj. (...), udaremnił zaspokojenie wierzyciela Spółdzielczej (...) w G. w ten sposób, że zbył należący doń udział w wysokości 1/2 w nieruchomości położonej przy ulicy (...), obszar 0,0829 ha, stanowiącej działkę opatrzoną w ewidencji gruntów nr (...) żonie M. M. (2)

to jest o czyn z art. 300 § 2 kk

Sąd Rejonowy w Łukowie wyrokiem z dnia 20 września 2013 roku oskarżonego M. M. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z tym, że ustala, że swoim zachowaniem udaremnił zaspokojenie wierzyciela Spółdzielczej (...) w G. i za czyn ten na podstawie art. 300 §2 kk skazał go i wymierzył mu karę 6(sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 §1 pkt 1 kk wykonanie tej kary warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 3 (trzech) lat; na podstawie art. 71 §1 kk orzekł wobec oskarżonego grzywnę w ilości 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw.

S. B. kwotę 619, 92 zł (sześćset dziewiętnaście 92/100) tytułem sprawowanej przez niego obrony z urzędu; zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 200 (dwieście) złotych tytułem opłaty; zwolnił go od ponoszenia wydatków obciążając nimi Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku apelację wniósł **obrońca oskarżonego**. Zaskarżył powyższy wyrok w całości na korzyść oskarżonego. Wyrokowi zarzucił:

-błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że oskarżony M. M. (1) przenosząc prawo własności udziału w nieruchomości położonej przy ulicy (...) w Ł. na swoją żonę M. M. (2), działał w bezpośrednim zamiarze udaremnienia pokrzywdzonemu zaspokojenia należnych mu roszczeń.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez odmienne orzeczenie co do istoty sprawy i uniewinnienie oskarżonego od winy popełnienia czynu zarzuczonego mu aktem oskarżenia ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Odwoławczy, po dokonaniu kontroli wyroku Sądu I instancji w aspekcie postawionego zarzutu uznał ten zarzut za niesłuszny, a w następstwie takiej jego oceny wywiedzione żądanie w przedmiocie rozstrzygnięcia sprawy w II instancji za nietrafne. W rezultacie należało stwierdzić, że apelacja obrońcy oskarżonego jest bezzasadna, to zaś skutkowało utrzymaniem w mocy zaskarżonego wyroku w zakresie ustaleń co do faktów, winy, kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu, jak też co do kary w rozumieniu zespołu dolegliwości karno-prawnych.

Odnosząc się do zarzutu podniesionego przez skarżącego, wskazać należy, że

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia jest całkowicie chybiony. W orzecznictwie trafnie podnosi się, że zarzut ten jest słuszny tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania, nie może on natomiast sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu (wyrok SN z 24 marca 1975r., II KR 355/74, OSNPG 9/1995, poz. 84). Możliwość zatem przeciwstawienia ustaleniom Sądu orzekającego odmiennego poglądu, nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez Sąd Rejonowy błędu w ustaleniach faktycznych.

Kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia uzasadnia twierdzenie, że Sąd I instancji nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, gdyż ocena całokształtu materiału dowodowego prawidłowo zgromadzonego i ujawnionego w postępowaniu – art. 410 kpk - dokonana została przez Sąd Rejonowy z uwzględnieniem wszystkich dowodów, jest bezstronna i nie narusza zasad swobodnej oceny oraz jest zgodna z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, zwłaszcza zaś nie zawiera błędów faktycznych i logicznych. Skarżący natomiast, poza podniesieniem zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, nie wykazał w najmniejszym stopniu w uzasadnieniu środka odwoławczego jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się Sąd Rejonowy w ocenie tego materiału dowodowego, a jedynie wskazał na okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego, do których obszernie odniósł się Sąd I instancji w pisemnych motywach rozstrzygnięcia. Niczego w tym zakresie nie może zmienić instytucja skargi pauliańskiej, skoro oskarżony miał świadomość zobowiązań finansowych wobec (...) -u z tytułu zaciągniętej i nie spłacanej pożyczki, został zawiadomiony o wszczęciu egzekucji i jak sam szczerze przyznał, sprzedając udział w nieruchomości, zrobił to dla dzieci (k 91), a zatem zbywając majątek chciał uniknąć jego utraty w drodze egzekucji.

Wbrew zatem twierdzeniom autora apelacji, Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w oparciu o drobiazgową wręcz analizę i ocenę całości zgromadzonego materiału dowodowego, w której odniósł się zarówno do

wyjaśnień oskarżonego M. M. (1), a także do zeznań świadków i dowodów z dokumentu, wykazując w uzasadnieniu wyroku logiczny proces, który doprowadził Sąd I instancji do wniosku o winie oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu. W treści tego dokumentu wskazane zostało jakie fakty Sąd Rejonowy uznał za ustalone, na jakich oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowód przeciwnych, a następnie jakie wnioski wyprowadził z dokonanych ustaleń. Co za tym idzie uzasadnienie wyroku Sądu Rejonowego w pełni zachowuje wymogi określone w art. 424 § 1 kpk. Tak sporządzone uzasadnienie wolne od błędów faktycznych bądź logicznych nie może być skutecznie kwestionowane (OSNKW 1991, z 7-8, poz. 41).

Sąd Okręgowy w całości podzielił argumentację Sądu Rejonowego zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i z uwagi na jej obszerność oraz przekonujący charakter nie zachodzi potrzeba jej ponownego szerszego przytoczenia.

Reasumując stwierdzić zatem należy, że apelacja obrońcy oskarżonego ma charakter wyłącznie polemiczny i opiera się jedynie na eksponowaniu dowodów korzystnych dla oskarżonego w oderwaniu od całości zgromadzonych w tej sprawie dowodów.

Wobec tego, że z apelacji obrońcy wynika, iż jest ona zwrócona przeciwko całości rozstrzygnięcia – art. 447 § 1 kpk, tym samym należało również odnieść się do kary. Sąd Odwoławczy dokonał instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku również i pod tym kątem, stwierdzając, że i w tej części jest on prawidłowy. Orzeczona przez Sąd Rejonowy kara pozbawienia wolności oscylująca w dolnej granicy zagrożenia ustawowego z warunkowym zawieszeniem na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata oraz grzywna nie mogą być uznana za rażąco niewspółmiernie surowe w rozumieniu art. 438 pkt. 4 kpk, a tylko wówczas możliwa byłaby korekta tego wyroku na korzyść oskarżonego. Wymiar orzeczonej wobec oskarżonego kary świadczy o tym, że Sąd Rejonowy miał w polu widzenia wszystkie najistotniejsze okoliczności decydujące o karze, a także we właściwych proporcjach je uwzględnił, czym sprostał wymaganiom dyrektyw sędziowskiego wymiaru kary (art. 53 kk). Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko Sądu Rejonowego, zgodnie z którym wymierzona oskarżonemu kara nie przekracza stopnia winy, uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu, a także cele wychowawcze wobec oskarżonego, jak też potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Zgodnie z utrwalonym poglądem Sądu Najwyższego, który Sąd Okręgowy w pełni podziela i akceptuje, rażąca niewspółmierność kary może zachodzić tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w kodeksie karnym oraz ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego (wyrok SN z 14 listopada 1973r. III KR 254/73, OSNPG 1974, z 3-4, poz. 51). Przy czym na gruncie uregulowania art. 438 pkt. 4 kpk nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach , ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę wymierzoną w pierwszej instancji można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa- nazwać rażąco niewspółmierną tj. niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych za instancję odwoławczą uzasadnia przepis art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2 i art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r. (Dz.U. 1983, Nr 49, poz. 223 z późn. zmianami).